

NÁROD ZBABĚLCŮ

Jeffrey R. Snyder

Předmluva:

Dostal jsem svolení ke zveřejnění eseje Jeffreyho Snydera „Národ zbabělců“ na Internetu. Je možné ji šířit dále bez omezení, včetně zaslání kopií politikům, za předpokladu, že nebude distribuována za účelem dosažení zisku a v kopiích bude uvedena informace o předplatném.

Především bych vás rád požádal, abyste toto zásadní prohlášení k vlastnictví střelných zbraní kopírovali a posílali přátelům, kolegům, nerozhodnutým i příznivcům práva na střelnou zbraň. Vaše spontánní aktivita pomůže čelit probíhajícím propagandistickým útokům tím, že uvede argumenty k diskusi. Tato esej je jednou z našich nejlepších zbraní.

čistý text: <ftp://ftp.rkba.org/comment/cowards.txt>

WWW: <http://rkba.org/comment/cowards.txt>

Jeff Chan

„Národ zbabělců“ (A Nation of Cowards) byl zveřejněn na podzim 1993 v The Public Interest, čtvrtletníku pro názory vydávaném National Affairs, Inc.

Jednotlivé výtisky The Public Interest, jsou k dispozici za 6\$. Roční předplatné je 21\$ (24\$ pro kanadské a zahraniční předplatitele). Jednotlivé výtisky tohoto či jiného vydání a předplatné lze získat na adrese:

The Public Interest

1112 16th St., NW, Suite 140

Washington, DC 20036

(C) 1993 by The Public Interest

Poznámka k českému překladu:

Odkazy na tuto esej jsem našel v diskusních fórech příznivců zbraní. Byla vydána před patnácti lety a vychází z tehdejší situace v U.S.A. Domnívám se však, že je do značné míry aktuální i dnes. Jejím šířením u nás však do značné míry brání jazyková bariéra. Český překlad celé eseje jsem bohužel nenašel, a proto jsem se o něj pokusil sám. Jsem v této oblasti amatér bez hlubšího jazykového vzdělání a prosím tudíž čtenáře o shovívavost. Jakékoli opravy chyb a nepřesností uvítám.

GeorgeM

NÁROD ZBABĚLCŮ

Jeffrey R. Snyder

Naše společnost dospěla k tak vysoké úrovni vyjádření a respektování individuality, která byla v minulosti dosažena jen výjimečně. Naše celá populární kultura - od módních časopisů po kina - pozitivně vyzdvihuje nedostižnou hodnotu jednotlivce a oslavuje excentricitu, nekonformitu, nezávislé mínění a možnost svobodného rozhodování. Toto nadšení se odráží v zavedené představě, že pomoc druhým zvyšuje hrdost pomáhajícího na sebe sama a že řádné rozpoznání své vlastní hodnoty vede přirozenou cestou ke štěstí, tvořivosti a jakýmsi těžko vysvětlitelným způsobem i ke zaslouženému členství ve společnosti.

Na jedné straně bychom si měli pěstovat svou individualitu a nevyčíslitelnou hodnotu. Na straně druhé nám média a dohlížitelé nad zákony neustále radí, abychom se při konfrontaci s hrozbou násilí či smrti nevzpírali, ale prostě dali útočnickovi to, co chce. Je-li uvažovaným zločinem znásilnění, pak dojde na vytáčky a rychlé změně tématu na rady, jak mají ženy změnit své chování, aby riziko znásilnění minimalizovaly. Jsou jim doporučovány různé směšné nesmrtící zbraně, které mohou nosit při sobě, například pišťalka, klíče, palička, případně zbraň, jejíž shlednutí násilníka vskutku vyděsí: mobilní telefon.

Jak je to možné? Jak může osoba, která sama sebe vysoce hodnotí, v klidu přijmout potupu napadení zločincem? Jak může člověk, který se domnívá, že podstata jeho důstojnosti spočívá v možnosti svobodného rozhodování, pasivně přijmout násilné zbavení této svobody? Jak může v klidu, s velkou důstojností a vyrovnaný, jednoduše zůstat nad věcí?

Lze se ovšem domnívat, že tu rozpor neexistuje. Rada k odmítnutí obrany při napadení a k prostému předání požadovaného majetku je založena na názoru, že život člověka má tak vysokou hodnotu, že žádné množství majetku za něj nestojí. Nechme nyní stranou nemravnost návrhu, že zločinec hrozící násilím či smrtí by měl být chápán jako zakladatel nové společenské smlouvy: „nezabiji tě ani ti neublížím, když mi dáš to, co chci.“ Léta se feministky snažily vysvětlit společnosti, že znásilnění není záležitost sexu, ale především nadvlády, ponížení a ovládnutí. Je zřejmé, že někdo musí vysvětlit mediím a vykonavatelům zákonů, že napadení, únosy, krádeže aut a loupeže nejsou jen záležitostmi majetku.

Zločin není jen kompletním popřením společenské smlouvy, ale je také ovládnutím osobnosti oběti a potlačením její svobody. Spočívá-li důstojnost jedince v tom, že se jako mravní činitel zapojuje do dějů na základě vlastní vůle a ve svobodném spojení s ostatními, pak zločin vždy znásilňuje důstojnost oběti. Jedná se ve skutečnosti o zotročení. Vaše náprsní taška, vaše peněženka nebo vaše auto nemusí mít hodnotu vašeho života - ale tuto hodnotu má Vaše důstojnost. Nestojí-li za ni bojovat, lze těžko říci, jaká jiná hodnota za boj stojí.

Dar života

Přestože to dnešní člověk pochopí jen obtížně, dříve se běžně věřilo, že život je dar od Boha. Nebránit život, je-li ohrožen násilím, znamenalo pohrdat Božím darem a porušit zbaběle povinnosti ke své komunitě. Jako příklad může posloužit kázání ve Filadelfii z roku 1747, ve kterém byly jednoznačně dány na roveň selhání v sebeobraně a sebevražda:

Ten, kdo připustí, aby jeho život byl bezprávně ukončen a mohl jej přitom uchovat obranou, proviní se sebevraždou, neboť Bůh mu uložil, aby se snažil svůj život udržet, a příroda sama učí všechna stvoření se bránit.

Pojmy „zbabělost“ a „sebeúcta“ do značné míry zmizely z veřejných rozprav. Místo nich jsme nabídli „sebevědomí“ jako orientaci vedoucí k úspěchu a jako zástupce důstojnosti. Pojem „sebeúcta“ v sobě obsahuje to, že člověk uzná mravní normy a přisuzuje si hodnotu, která odpovídá souladu jeho života s těmito normami. „Sebevědomí“ jednoduše znamená, že člověk má sám ze sebe dobrý pocit. Pojem „důstojnost“ byl používán pro sebeovládání a statečnost člověka, se kterými stál tvář v tvář ranám osudu a hrubému chování druhých. Podle univerzitního žargonu nyní důstojnost vyžaduje, abychom

nikdy nepoužívali slov, která by mohla protivníka zastrašit. Bude tak přinucen k ohleduplnému chování - zřejmě na základě předpokladu, že nejsme schopni zabránit svému ponížení, jsme-li ponížujícím jednáním druhých vystaveni. Ukazuje to slabost našeho charakteru a prázdnotu našich duší.

Je nemožné se zabývat problémem rostoucí zločinnosti, aniž bychom hovořili o morální odpovědnosti zamýšlené oběti. Zločinnost roste, protože my, kteří se řídíme zákony, ji promíjíme, omlouváme, dovolujeme a ustupujeme před ní. Povolujeme ji a povzbuzujeme, protože jí neodporujeme okamžitě tam, kde se objeví. Příčinou růstu zločinnosti není nedostatek věznic, přílišná mírnost soudců a státních zástupců, ani absurdní pravidla, která ochromují policii. Chyba je v naší povaze. Jsme národ zbabělců, kteří se vyhýbají svým povinnostem.

Cítíte se šťastní?

Když v roce 1991 státní zástupce Richard Thornburgh zveřejnil roční statistiky FBI, poznamenal, že je nyní pravděpodobnější, že člověk stane obětí násilného trestného činu, než autonehody. Navzdory tomu většina lidí ochotně věří, že existence policie je zbavuje v plném rozsahu odpovědnosti za svou ochranu. Policie však není osobní ochranka. Spíše působí jako odstrašující prostředek kriminality a to jak svou přítomností, tak zatčením zločinců po spáchaném činu. I když máme velký počet soudů, není jejich právní povinnost ochraňovat kohokoli zvlášť. Nemůžete je žalovat, že se jim nepodařilo zabránit, abyste se nestali obětí zločinu.

Odradí-li přítomnost policie zločince od jejich projevů, je to moc a moc dobré. Pro zločince je velmi obtížné před zraky policie páchat trestné činy. Logickým důsledkem bohužel je, že prakticky můžete vsadit svůj život (a také vsadíte), že policie nebude k dispozici ve chvíli, kdy ji budete skutečně potřebovat.

Pokud byste se stali obětí útoku, loupeže nebo znásilnění, zjistili byste, že během napadení je velmi obtížné volat policii, i když budete mít mobilní telefon po ruce. Přesto však vás možná bude zajímat, jak dlouho policii trvá, než se objeví. Statistiky amerického Ministerstva spravedlnosti za rok 1991 ukazují, že pouze na 28% volání ohlašujících násilný trestný čin bylo možné reagovat do pěti minut. Vlastníci střelných zbraní se vysmívají představě, že ochrana je služba, o jejíž zajištění mohou lidé telefonicky požádat a jejíž obdržení mohou očekávat včas. Vybízejí zavolat policii, záchranku a dovoz pizzy a přesvědčit se, kdo dorazí první.

Mnoho lidí se vyrovnává s problematikou zločinnosti svým přesvědčením, že žijí, pracují a cestují pouze v „bezpečných oblastech“. Jsou pak vždy nepříjemně překvapeni a otřeseni zjištěním, že zločinci nehrají podle pravidel a nedodržují imaginární hranice. O tom, zda jste ochotni předat odpovědnost za ochranu vašeho života do rukou druhých, můžete rozvažovat tehdy, až pochopíte, že zločin se může objevit kdekoli a kdykoli a že můžete být zmrzačeni nebo smrtelně zraněni v pouhých několika sekundách.

Pravomoc a odpovědnost

Stojí za to váš život chránit? Pokud ano, kdo má pak zodpovědnost za jeho obranu? Pokud se domníváte, že je to policie, nejenom se mýlíte - obecně platí, že k tomu není právně zavázána - ale navíc máte před sebou obtížné morální dilema. Jaké máte právo požadovat jiného člověka, aby riskoval svůj život pro ochranu vašeho, když sami žádnou zodpovědnost nepřijmete? Protože je to jeho práce a vy mu za ni platíte? Protože váš život má nevyčíslitelnou hodnotu, ale jeho má cenu pouze vyplácené mzdy? Jestliže věříte, že je zavrženíhodné disponovat prostředky se smrtelnou silou a použít je pro odražení zločinného útoku, jak můžete požadovat po druhém, aby to dělal kvůli vám?

Myslíte si, že je pro vás nepřípustné chránit sám sebe, protože policisté mají pro vaši ochranu lepší kvalifikaci, protože vědí, co dělají, ale vy jste řadový amatér? Ponechme stranou, že to je stejné jako domnívat se, že pouze koncertní klavíristé mohou hrát na klavír a jen profesionální sportovci se mohou věnovat sportům. Co přesně jsou tyto zvláštní dovednosti, které zvládají pouze policisté a které jsou mimo dosah nás, pouhých smrtelníků?

Kdo si váží svého života a bere vážně zodpovědnost za svou rodinu a společnost, bude vlastnit a udržovat prostředky na obranu a sáhne k odvetě, bude-li hrozit smrt nebo závažná škoda jemu či jeho

blízkému. Půjde-li o jeho bezpečnost, nebude se ochoten nikdy spoléhat výhradně na jiné. Nebude si nikdy myslet, že udělal vše, co bylo možné, když přijal preventivní opatření odpovídající okolnímu prostředí. Bude ozbrojený, bude se cvičit v používání své zbraně, a bude se bránit, když se střetne s násilím ohrožujícím život.

Naštěstí tu existuje zbraň pro ochranu života a svobody, kterou může účinně ovládat téměř kdokoli – střílná zbraň. Je dost malá a lehká pro běžné nošení. Je smrtelná, ale na rozdíl od nože nebo meče neklade velké nároky na zručnost a sílu. Vyžaduje pouze koordinaci mezi rukou a okem a trochu schopnosti zůstat klidný ve stresové situaci. Může být efektivně použita starými a slabými proti mladým a silným, jedním proti mnoha. Je to skutečně „velký kompenzátor“.

Střílná zbraň je jediná zbraň, která by dala šanci osamělé kondiční běžkyni získat převahu proti skupině násilníků, učitelů možnost ochránit o přestávce děti před vraždícím šilencem, rodině turistů čekající na dopravu prostředek k obraně před gangem mladistvých, ozbrojených noži a žiletkami.

Protože však žijeme ve společnosti, která v podstatě zakazuje nošení zbraní, jsme vtaženi do bojů „Velké americké války o zbraně“. Regulace zbraní je jednou z nejvýznamnějších příčin střetů v zápasech naší současné kultury. Jedinečný je však umírněný zápal, s nímž naši konzervativní vůdci a učenci - naše „konzervativní elity“ - jdou do boje a uznávají přitom vysoké morální základy, ze kterých vycházejí liberální zastánci regulace zbraní. Není to téma, ke kterému by se často či horlivě vyjadřovali konzervativci jako komentátor William F. Buckley nebo poradce republikánských prezidentů Patrick Buchanan. Ředitel Úřadu pro národní protidrogovou politiku William Bennett doporučil prezidentu Bushovi, aby zakázal „útočné zbraně“. Konzervativní publicista George Will doporučoval zrušení druhého dodatku americké ústavy, který zaručuje právo držet a nosit zbraň. Bývalý republikánský viceprezident Jack Kemp si přál zákaz držení poloautomatických „útočných zbraní“. Zápas o právo na zbraně je tak veden převážně obyčejnými lidmi. Názory jak liberálních, tak konzervativních elit napomáhají ve skutečnosti rozmáhání zločinu prostřednictvím naší společnosti.

Vějička prevence kriminality

Při racionálním posouzení se téměř všechny návrhy na regulaci zbraní jeví jako nesmyslné. Zákon na prevenci násilí střílnou zbraní, známý jako „Brady Bill“, by například nemohl zabránit Johnu Hinckleyovi získat zbraň, kterou střelil na presidenta Reagana. Hinckley zakoupil svou zbraň pět měsíců před útokem, a lékařské záznamy jeho stavu nemohly sloužit k odmítnutí prodeje zbraně, protože lékařské záznamy nejsou policejně evidované veřejné listiny. Podobně, čekací doba a ověření bezúhonnosti, jež jsou vyžadovány v Kalifornii, nezabránilo Patricku Purdymu v nákupu útočné pušky a dalších střílných zbraní, které použil k povraždění dětí na školním dvoře ve Stocktonu o přestávce. Purdyho předchozí přečiny se střílnou zbraní byly totiž opravným prostředkem requalifikovány z trestného činu na přestupek a nemohly proto být překážkou v prodeji.

V polovině šedesátých let tu byla propagační kampaň služeb veřejnosti k prevenci krádeží aut, která byla zaměřena na majitele automobilů. Účelem inzerátů bylo přimět vlastníky, aby neponechávali své klíčky ve vozech. Text zněl: „Nepřispívejte ke kažení dobrých kluků“. Tvrđilo se, že běžný a zákona dbalý občan ponecháním klíčků ve voze přispívá ke kriminalitě mladistvých, kteří by zůstali slušní, kdyby nebyli pokoušeni nad své meze. Lidé tehdy ještě měli spravedlivý cit pro to, kdo je zodpovědný za čí chování. Inzerátům se podařilo rozlítit pěknou část populace a kampaň byla brzy zrušena.

Téměř všechna opatření pro regulaci zbraní, které nabízí společnost Pistole Control, Inc. (PCI) a jí podobné, vycházejí ze stejné filozofie. Jsou založena na přesvědčení, že zdrojem problému jsou američtí vlastníci zbraní, kteří dodržují zákony. Se svou bezbožnou touhou po střílných zbraních vytvářejí společnost zaplavenou mořem zbraní, čímž pomáhají kažení dobrých kluků a ze zlých kluků dělají ještě horší. Toto přisuzování morální viny za násilné trestné činy bezúhonným a z toho plynoucí poskytnuté rozhrěšení násilníkům přirozeně rozhořčuje poctivé vlastníky zbraní.

Archivy HCI a dalších organizací navrhujících regulaci zbraní jsou naplněny návrhy na omezení dostupnosti poloautomatických a dalších střílných zbraní bezúhonným občanům a jalovými návrhy na zatýkání a trestání násilníků. Je absurdní očekávat, že návrhy HCI či jakékoli zákony pro regulaci zbraní významně omezí trestnou činnost. Podle statistik Ministerstva spravedlnosti a Úřadu pro alkohol, tabák a střílné zbraně (ATF) bylo plných 90 procent násilných trestných činů spácháno beze

zbraně. Ze zbraní, které získali pachatelé násilných trestných činů, plných 93 procent nepocházelo z řádných obchodních transakcí, které jsou zpravidla předmětem legislativy pro regulaci zbraní. Mimo to je počet pachatelů násilných trestných činů mizivý ve srovnání s počtem střelných zbraní. Ve Spojených státech ATF jich odhaduje na 200 milionů, přičemž přibližně jedna-třetina jsou krátké střelné zbraně. S tak bohatou nabídkou bude vždy k dispozici dost zbraní pro ty, kteří je chtějí využívat pro hanebné účely. Nebude záležet na dokonalosti zákonů, které jim v získání zbraní budou zabraňovat, ani na drakonických trestech za jejich pořízení či použití. Ne, návrhy na regulaci zbraní od organizací, jako je HCI, nejsou opravdu určeny pro potírání zločinu. Mají jiný efekt.

Tyranie elit

Regulace střelných zbraní je míněna jako morální křížové tažení proti zaostalému, barbarskému lidu. To se ukazuje nejen neúčinností regulace zbraní pro prevenci kriminality, ale i tím, že se zaměřuje spíše na omezování bezúhonných než na zadržení a potrestání viníků. Zastánci regulace zbraní zatracují vlastníky zbraní a jejich ďábelského zástupce Národní střelecký svaz (NRA). Vlastníci střelných zbraní jsou jimi běžně charakterizováni jako nevzdělaní, paranoidní burani, kteří mají sklony k násilnostem a jsou násilím fascinováni - tedy přesně ten typ lidí, kteří se staví proti programu liberálů a jejichž morální a sociální „převýchova“ je předmětem liberální sociální politiky. Pro tento fanatismus je typická charakteristika, kterou o vlastnících zbraní vyslovil guvernér státu New York Mario Cuomo: „lovci, kteří pijí pivo, nechodí k volbám, a lžou svým ženám o tom, kde byli celý víkend.“ Podobné urážky prší na NRA, kterou charakterizoval senátor Edward Kennedy jako: „nejlepšího kamaráda gangů,“ která je zesměšňována v politických karikaturách jako zastánce práva dětí na nošení střelných zbraní do školy a která je obecně charakterizována jako útočiště jedinců, kteří si přisvojují právo na likvidaci lidí podle své libovůle.

Taková šablona ovšem není pravdivá. Kriminální a ústavní právník Don B. Kates Jr. a bývalá spolupracovnice HCI Dr. Patricia Harrisová poukázali na to, že: „studie shodně ukazují, že vlastníci střelných zbraní mají v průměru lepší vzdělání a zaměstnání s vyšší prestiží než ti, kteří zbraně nevlastní. Novější studie ukazují, že u vlastníků střelných zbraní je méně pravděpodobné schvalování policejní brutality, násilí proti protestujícím, atd.“

Konzervativci musí pochopit, že antipatie vůči vlastníkům zbraní, kterou projevují mnozí liberálové, vzniká v souladu s utopismem jejich státníků. Takový stav mysli byl nejlépe zpracován v Platonově spisu *Republika*. Autor zde tvrdí, že v dokonale spravedlivé společnosti neozbrojení lidé dávají najevo svou ctnost tím, že si hledí svého povolání, jehož výkon jim byl určen. Vláda filozofů, kteří jsou nad zákonem a chráněni ozbrojenými strážci nezpochybnitelně věrnými státu, řídí, zavádí a doladuje vytváření společnosti, ve které jsou podporovány a podněcovány mýty, zastírající a ospravedlňující totalitní manipulace vlády.

Život beze zbraní

Když žurnalista Carl Rowan hlásá regulaci zbraní a používá střelnou zbraň k obraně svého domova, když guvernér státu Maryland William Donald Schaefer se každoročně snaží prosadit zákaz poloautomatických „útočných zbraní“, jejichž jediným účelem, jak bylo řečeno, je zabíjet lidi, zatímco on sám je chráněn státní policií vyzbrojenou poloautomatickými pistolemi ráže 9 mm s vysokou kapacitou zásobníků, nelze to jednoduše nazvat pokrytectvím. Jedná se o projevy mysli, která je posedlá nadřazeností všem bytostem, která na sebe vzala ohromné břemeno civilizování lidových mas a která pochopila, podobně jako Kongres, že zákony jsou určeny pro druhé.

Liberální elity vědí, že patří k filozofům - vládcům. Vědí, že lid jednoduše nemůže být hodný důvěry a že není schopný si sám spravedlivě a poctivě vládnout. Vědí, že ponechat lid svému osudu, vznikne společnost rasistická, sexistická, homofobní a nespravedlivá. Liberální elity vědí, jak to vyřešit. Pomohou nám žít dobrý a spravedlivý život, i když nám budou muset lhát a používat vůči nám násilí. A nenávidí ty, kteří jim stojí v cestě.

Soukromé vlastnictví střelných zbraní je odmítnutím tohoto utopického zápalu. Vlastnit střelnou zbraň znamená prohlásit, že nezávislost a svoboda nejsou dary od státu. Znamená to vyhradit si konečný soud o tom, zda je státem neoprávněně zasahováno do nezávislosti a svobody. Znamená to být připraven bránit nezávislost nejen slovy, znamená to zůstat mimo dosah státní totality.

Zkušenosti z Floridy

Nedůvěra elitářů k lidem, na které je založeno hnutí požadující regulaci zbraní, je pěkně demonstrována v kampani HCI proti novému zákonu o skrytém nošení zbraní. Zákon státu Florida, který umožňoval vydat povolení ke skrytému nošení zbraně, byl před rokem 1987 aplikován na úrovni okresů. Zákon byl nejasný a v důsledku toho byl předmětem protichůdných výkladů a politické manipulace. Povolení byla vydávána většinou bezpečnostním pracovníkům a nemnoha privilegovaným, kteří měli politické konexe. Platnost povolení byla omezena pouze na okres, ve kterém bylo vydáno.

V roce 1987 byl však na Floridě ustanoven jednotný zákon o skrytém nošení zbraní, který nařizuje okresním úřadům vydat povolení každému, kdo splňuje určitá objektivní kritéria. Zákon požaduje, aby povolení bylo vydáno každému žadateli, který je zdejším usedlíkem, je mu alespoň 21 let, nemá záznam v trestním rejstříku, není u něj registrována závislost na alkoholu či drogách, nemá ve své anamnéze duševní choroby a který poskytne doklad o úspěšném absolvování kursu bezpečnosti při zacházení se střelnými zbraněmi u NRA či jiného kompetentního instruktora. Žadatel musí poskytnout otisky prstů a pak úřady podklady pro vydání povolení prověří. Povolení musí být vydáno nebo odepráno do devadesáti dnů, je platné na celém území státu a musí být obnovováno každé tři roky. Tím je úřadům poskytnut řádný prostředek pro opětovné vyhodnocování, zda držitel povolení stále splňuje požadované podmínky.

Proti schválení tohoto návrhu zákona se úporně stavěly HCI i sdělovací prostředky. Tvrdily, že takový zákon povede ke střelbě mezi občany při řešení každodenních sporů týkajících se promáčknutých blatníků, nezdvořilého chování a ponižování. Byly raženy termíny jako „Florida je stát lesknoucí se zbraněmi“ a „Dodge City východu“, které měly naznačovat, že stát a vykladači jeho zákonů povzbuzují jednotlivce k tomu, aby se chovali jako soudce, porota a kat v úpadkové společnosti.

Kampaň HCI naprosto jasně předvedla domněnky, které jsou základem tažení elitářů za vymýcení vlastnictví zbraní. S ohledem na požadovanou kvalifikaci držitelů povolení je pouze iluzorní, že by běžní, právo dodržující občané překypovali vražednou zuřivostí, byli připraveni zabít, aby pomstili jakoukoli újmu na důstojnosti, a dychtivě vyhledávali a okamžitě popravovali provinilce. Podle HCI a sdělovacích prostředků je však krotí pouze to, že nemají okamžitý přístup ke střelným zbraním a jen tak je zabráněno krveprolití v ulicích. Podle nich jsou občané tak psychicky a morálně vadní, že by si spletli povolení, aby mohli nosit zbraň pro svou obranu, za státem schválenou licenci na vraždění dle libovůle.

Staly se tyto hrůzné předpovědi skutečností? Navzdory skutečnosti, že Miami a okres Dade mají vážné problémy spojené s obchodem drogami, četnost vražd po přijetí tohoto zákona na Floridě klesla. Podobně se tak stalo v Oregonu, kde byla následně přijata obdobná legislativa. Navíc se podařilo zdokumentovat několik případů, kdy noví držitelé povolení úspěšně použili své zbraně k sebeobraně. Informace z floridské státní správy ukazují, že od začátku programu v roce 1987 do června 1993 bylo vydáno 160 823 povolení a pouze 530 žadatelům, tj. přibližně 0,33 %, bylo odepráno pro nesplnění kritérií. Dokazuje to, že zákon přináší prospěch těm, pro jejichž prospěch byl určen, občanům dodržujícím zákony. Pouze 16 povolení, tedy méně než 0,01% bylo dodatečně zrušeno pro spáchání trestného činu s použitím střelné zbraně.

Floridská legislativa byla použita jako model pro právní předpisy, které byly přijaty ve státech Oregon, Idaho, Montana a Mississippi. Navíc je tu dalších sedm států (Maine, Severní a Jižní Dakota, Utah, Washington, Západní Virginie a, s výjimkou měst s počtem obyvatel přesahující 1 milion, Pensylvánie), kde je zajištěno, že povolení ke skrytému nošení zbraně musí být vydáno občanům, kteří jsou bezúhonní a splňují další objektivní kritéria. A nakonec, žádné povolení není vůbec požadováno ve Vermontu. Celkem je tu tedy třináct států, v nichž řádní občané mohou nosit zbraň pro svou obranu, pokud si to přejí. I když nikdo, jak se zdá, nesestavuje statistiky ze všech těchto jurisdikcí, je tu jistě bohatá báze dat pro ty, kteří hledají pravdu o spolehlivosti občanů, kteří dbají zákonů a nosí střelné zbraně.

Jiné důkazy také naznačují, že ozbrojení občané jsou při použití střelných zbraní v sebeobraně velmi zodpovědní. Kriminální Gary Kleck z Floridské státní univerzity na základě průzkumů a dalších údajů spočítal, že ozbrojení občané brání s použitím střelné zbraně své životy nebo majetek přibližně

milionkrát ročně proti zločincům. V 98 % z těchto případů občan zbraní pouze hrozí nebo z ní vypálí varovný výstřel. Pouze ve 2 % případů občané skutečně vystřelí na útočníka. Ozbrojení občané svými střelnými zbraněmi zabijí v sebeobraně 2 000 až 3 000 zločinců ročně a třikrát větší počet jich zabije policie. Ústavní právník a kriminalista Kate ve své celostátní studii zjistil, že pouze 2 % střelby civilistů je vedeno proti nevinným osobám, které jsou omylem považované za zločince. „Chybovost“ policie je však 11 %, tedy více než pětikrát vyšší.

Výše uvedená čísla a zkušenosti z Floridy není jednoduše možné uvést v soulad s představou, že poctiví, zákon dodržující vlastníci zbraní se nacházejí na hranici psychopatie, touží po zámince, aby někoho zastřelili, jsou členy civilních stráží, které vyhledávají a hromadně popravují zločince, případně to jsou nekompetentní blázni, kteří nejsou schopni určit meze, kdy je správné použít smrtící zbraň pro obranu svého života. Po úvaze uvedené výsledky nebudou vypadat překvapivě. Znárodnění, loupež, a pokus o vraždu nejsou typy činností, které by se obecně jevily jako nejednoznačné či těžko rozlišitelné a vyžadovaly by zvláštní schopnosti pro postřehnutí a tlustou učebnici pro rozpoznání. Když muž vytáhne na ženu nůž a říká: „Půjdeš se mnou,“ její úsudek, že je páčán trestný čin, nebude pravděpodobně daleko od pravdy. Riziko, že bude střilet po nesprávné osobě, je nízké. Policie se málokdy objeví přímo na dějišti probíhajícího trestného činu a s větší pravděpodobností se ocitne v situaci, ve které nelze tak jasně rozlišit viníka a nevinného a v níž je vyšší pravděpodobnost omylu.

Zbraně a svoboda

Klasická republikánská filozofie dávno potvrdila kritickou spojitost mezi osobní svobodou a držením zbraní, které jsou lidé připraveni a rozhodnutí použít. Teoretici v politice, tak rozdílní jako Niccolo Machiavelli, sir Thomas More, James Harrington, Algernon Sidney, John Locke a Jean-Jacques Rousseau, sdílejí názor, že vlastnictví zbraní je životně důležité pro obranu před tyranii a že být nějakou vládou odzbrojen je stejné, jako být jí zotročen. Držení zbraní je pro lid poslední zárukou, že vláda panuje pouze se souhlasem těch, kterým vládne. Jak Kate ukázal, druhý dodatek ústavy je stejně tak výsledkem této politické filosofie, jako i zkušenosti z bojů americké revoluce. Přesto naše konzervativní elita tento aspekt republikánské teorie opustila. Třebaže naši konzervativní vědátoři uznávají a přijímají vlastníky zbraní jako spojence v jiných oblastech, nebojují o právo na střelnou zbraň důrazně. Problémem není v utopismu státníků, i když ví Bůh, že liberálové nejsou jediní, kdo mají důvěru ve schopnost státu řešit společenské problémy. Spíše se zdá, že problém spočívá v určitých kulturních rysech, které sdílí naše konzervativní a liberální elity.

Jedním takovým rysem je neomezená víra v sílu slova. Selhání naší konzervativní elity při obraně druhého dodatku americké ústavy pramení ve velké míře z přeceňování síly práv, která jsou vyhlášena v dodatku prvním, a z obecného podcenění činu. Ve volání po zrušení druhého dodatku je jasný předpoklad, že práva obsažená v prvním dodatku jsou dostatečná k zachování naší svobody. Základem je domněnka, že svoboda může být uchována tak dlouho, dokud je možné svobodně vyjadřovat své myšlenky, že neexistuje tyranie nebo zlořád, které by přežily odhalení v tisku, a že postačí odhalit pravdu o viníkovi, aby byl zbaven úcty. Lid bude pracovat, pravda nás povede a uhájí naši svobodu.

Historie není nakloněna takovým domněnkám. Má spíše sklon podporovat názory Hobbese, Machiavelliho a dalších republikánských teoretiků, že uhájit své svobody mohou pouze lidé, kteří jsou ochotni a schopni bránit sami sebe. Domněnka, že existence masové elektronické komunikace navždy změnila rozložení sil mezi státem a jeho subjekty, je lákavá a pohodlná, ale nebyla dlouhodobě vyzkoušena. Krátké dějiny doby s masovou komunikací nejsou zvláště povzbuzující. Kamery, rozhlas a tisk jsou pouhé nástroje a stejně jako zbraně mohou být použity pro dobro nebo zlo. Hitler byl konec konců mistrovský řečník, který používal rozhlas velmi efektivně. Je dobře známo, že průkopnickým způsobem využil k propagandě možnosti, které poskytoval film. A pak ovšem byly v Německu jednotky SA, které věděly velmi dobře, jak potlačit nesouhlas mezi intelektuály.

Zdvořilá společnost

Kromě toho, že jsou naše konzervativní elity okouzleny silou slova, sdílí navíc s liberály dojem, že ozbrojená společnost není zrovna civilizovaná a pokroková a že všeobecné vlastnictví zbraní je kaňka na naši kulturu. Tato asociace osobního odzbrojení s civilizovaným chováním je jednou z nejvýznamnějších nepodložených domněnek naší doby.

Pokud budete číst anglickou literaturu šestnáctého až devatenáctého století, objevíte četné odkazy na skutečnost, že gentleman, zvláště mimo dům, v noci či na cestách, se ozbrojil mečem nebo pistolí pro možnost střetnutí s lupičem nebo podobným kořistníkem. Nezdá se, že by to pohoršovalo dámy, které doprovázel. Pravda, v těch dnech běžně nebyvala žádná policie, ale již jsme se zmínili o tom, že existence policie nezprošťuje člověka odpovědnosti za péči o svou bezpečnost a že její přítomnost nesníží kriminalitu na zanedbatelnou úroveň.

Není vůbec jasné, proč je „civilizované“ stát se snadnou kořistí násilníka a umožnit zločinci páchat zločiny bez překážek. Společnost, v níž je trestná činnost tak vzácná, že nikdo nikdy nemusí nosit zbraň, může být „civilizovaná“. Společnost, která negativně vnímá nošení zbraní, protože nedůvěra k bezúhonným občanům je vyšší, než strach z násilníků, lupičů a vrahů, si však nemůže nárokovat označení „civilizovanosti“. Názor, že sebeobrana smrtícími prostředky není „civilizovaná“, patrně vychází z názoru, že násilí je vždy špatné, nebo z pohledu, že každá lidská bytost má takovou niternou hodnotu, že je špatné zabít kohokoli za jakýchkoli okolností. Nezbytným důsledkem plynoucím z těchto tvrzení však je, že život není hoden obrany. Přesvědčení, že protivit se násilí a zabít je vždy špatné, je „civilizací“ vzdálené a je výzvou pro šíření barbarství. Takové přesvědčení oznamuje hlasitě a jasně, že ti, kteří nerespektují životy a majetek druhých, budou vládnout nad těmi, kteří tyto hodnoty respektují.

Ten, kdo věří, že je špatné se ozbrojit proti zločinnému násilí, pohrdá ve skutečnosti darem života od Boha (v novodobé řeči si sám sebe neváží), není schopen plnit své povinnosti ke své rodině a společnosti a prohlašuje sám sebe za psychicky a morálně méněcenného, protože se nemůže spolehnout na své zodpovědné chování. Stát, který oloupi své zákona dbalé občany o prostředky k efektivní obraně, není ve skutečnosti civilizovaným, nýbrž barbarským, a stává se spolupachatelem vrahů, násilníků, a lupičů. Takový stát svou totalitní podstatu odhaluje tichým přiznáním, že bezhlavé násilí, které páchají zločinci na občanech, je pro něj mnohem menší hrozbou než muži a ženy, kteří se považují za svobodné a nezávislé a podle toho jednají.

Zatímco zastánci regulace zbraní a jejich obhájci z dobrotivější a laskavější části společnosti neustále kritizují naši „ozbrojenou společnost“, ve skutečnosti v ozbrojené společnosti nežijeme. Žijeme ve společnosti, ve které násilníci a zástupci státu obvykle nosí zbraně a ve které mnoho bezúhonných občanů vlastní střelné zbraně, ale ozbrojeni nechodí. Statistika amerického Ministerstva spravedlnosti ukazuje, že 87 procent všech násilných trestných činů se stane mimo domov. Přestože desítky milionů lidí vlastní střelné zbraně, jsme v podstatě neozbrojená společnost.

Návrat temnoty

Je zřejmé, že policie a soudy nejsou pro trestnou činnost významnou překážkou. Zatímco liberálové volají po snížení chudoby, vzdělávání a programech pro léčbu drogových závislostí, konzervativci jsou pro přímější směr. Publicista George Will obhajuje masivní zvýšení počtu policistů a posun směrem ke společnosti, ve které by udržování pořádku bylo založeno na policii. NRA a mnozí konzervativní vůdci místo toho volají po zákonech, které by požadovaly, aby si odsouzení násilníci odpykali nejméně 85 % svého trestu a recidivisté zůstali za mřížemi.

Naše společnost velmi trpí přesvědčením, že pouze oficiální akce proti zločinu jsou legitimní a že takový stav je zdrojem naší pozemské spásy. Přístup k potlačování násilných trestných činů má u liberálů i konzervativců nedostatky. Ohledně odpovědnosti řádných občanů sem patří názor „nemají to v popisu práce“. Dále je přeceňována schopnost státu poskytnout společnosti mravní útočiště. Liberální i konzervativní programy nebudou tak dlouho obsahovat žádnou osobní odpovědnost za boj s kriminalitou, dokud ji bezúhonní občané sami nepřijmou.

Podle četnosti článků o skrytém nošení zbraní, rostoucího počtu inzerovaných produktů pro tento účel a zvyšování počtu žádostí o povolení skrytého nošení ve státech, kde to zákon požaduje, lze usuzovat, že více a více lidí, včetně rostoucího počtu žen, nosí střelné zbraně pro svou obranu. Vzhledem k tomu, že stále existuje mnoho států, v nichž je vydání povolení ponecháno na volném uvážení a v nichž právo vykonávající úředníci rutinně žádosti zamítají, je mnoho lidí postaveno před těžkou volbu mezi ochranou svých životů a respektováním zákonů. Někteří z těchto lidí získali tvrdou zkušenost, když se stali obětí zločinu oni nebo jejich blízcí, že obětí násilného trestného činu se může stát kdokoli, kdykoli a kdekoli a že kriminalita není záležitostí sexu nebo majetku, ale ztráty života, svobody a důstojnosti.

Zákony zakazující poctivým občanům, kteří dodržují zákony, skryté nošení střelných zbraní, vypěstují pouze neúctu k právu. Tvůrci americké ústavy věděli dobře, že vláda, jež nedůvěřuje svým čestným, bezúhonným občanům - daňovým poplatníkům, kteří se v případě potřeby hodlají bránit, není sama hodna důvěry. Zákony odzbrojující čestné občany vyhlásují, že vláda lidu neposkytuje služby, ale podrobuje si jej. Je zapotřebí federální zákon, který by podobně jako nařízení ve státě Florida potlačil všechny rozporuplné státní a místní zákony a uznal, že nošení střelné zbraně bezúhonnými občany je pocta a výsada spojená s občanstvím. Takový zákon je nezbytný pro potlačení ostudného chování státních a místních úředníků, kteří provozují systém povolování podle své libovůle.

Co jistě nepotřebujeme, je větší regulace zbraní. Ti, kteří vyzývají ke zrušení druhého dodatku americké ústavy, aby bylo možné začít s dozorem nad střelnými zbraněmi, prozrazují vážné neporozumění Deklaraci práv, která dodatky ústavy obsahuje. Deklarace práv neuděluje lidem práva tak, aby po jejich zrušení byla legitimně předána vládě oprávnění, která jsou jinak zakázána. Deklarace práv je seznam základních a nezadatelných práv, kterými obdařil člověka jeho Stvořitel. Vymezuje, co znamená být svobodným a nezávislým, a zajišťují, aby vláda vládla pouze se souhlasem lidu.

V minulosti tomu porozuměl i americký Nejvyšší soud. Spor USA versus Cruikshank (1876) byl první případ, kdy měl soud příležitost interpretovat druhý dodatek. Prohlásil tehdy, že právo potvrzené druhým dodatkem „není právo udělené ústavou. Ani jeho existence není na tomto dokumentu jakýmkoli způsobem závislá.“ Zrušení druhého dodatku by neučinilo postavení zbraní mimo zákon o nic legitimnější, nežli by zrušení práva na spravedlivý proces, které je zakotvené v pátém dodatku, oprávnilo vládu k věznění a zabíjení lidí dle libovůle. Vláda, která zruší jakékoli právo uvedené v Deklaraci práv, ať již většinovým souhlasem nebo bez něj, vždy jedná nelegitimně, stává se tyranskou a ztrácí morální právo vládnout.

Jedná se o nekompromisní pochopení, které se odráží ve varování, že američtí vlastníci zbraní nepůjdou krotce do blažené, utopické temnoty: „Můžete mít moji zbraň, když ji vypáčíte z mých studených, mrtvých rukou.“ Zatímco liberálové toto prohlášení berou jako důkaz o zpátečnické a násilnické povaze vlastníků zbraní, my, majitelé zbraní doufáme, že liberálové chovají podobně silný sentiment ke svým tiskárnám, textovým procesorům a televizním kamerám. Republika závisí na vroucí oddanosti ke všem našim základním právům.